JOSÉ VRIENS

Getekend

Hoe sterk is hun liefde als ze afhankelijk van hem wordt?

José Vriens

GETEKEND

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van deze auteur bij Uitgeverij Zomer & Keuning o.a.:

Niet minder
Vergeten
Gestolen tijd
Verblind
Nooit meer

ISBN 9789401908627
ISBN e-book 9789401908634
NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld Johner Images
Auteursfoto Marcel Rob

www.josevriens.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Yvonne bladerde al lopend nog een keer door de papieren die ze in haar hand hield. Als ze nu alles maar had gevonden wat haar baas, Benjamin Bodegraven, moest hebben. Hij werd vast boos op haar als er iets niet bij zat en ze nog een keer terug moest. Haar baas had die papieren direct nodig, had hij door de telefoon gezegd. Of eigenlijk was het meer een snauwen geweest.

Hij had het best wat vriendelijker mogen vragen. Hij was immers degene die ze was vergeten mee te nemen, nu moest zij die o zo belangrijke documenten, waaraan hij niet had gedacht, naar het bedrijf brengen waar hij een vergadering had. Net of ze niets beters te doen had dan boodschappenmeisje spelen voor BB, zoals hij in de wandelgangen werd genoemd. En het moest ook nog eens snel gebeuren. BB was al in gesprek met die mensen en had de papieren dringend nodig. Ze kon ze ook niet even faxen of naar hem mailen.

Had hij zijn spullen niet voor hij vertrok kunnen controleren? Ze waren toch zo belangrijk? Als ze een paar verkeerslichten tegenhad, kon het wel een halfuur duren voordat ze bij dat bedrijf was.

'Dat gedoe ook altijd. Alsof ik me op kantoor verveel als hij er niet is,' mompelde Yvonne. Ze hield van haar werk, maar dit soort karweitjes kostten enorm veel tijd en waren niet nodig als BB wat beter voorbereid vertrok.

Een grote druppel spatte op het bovenste vel uiteen. Geërgerd keek Yvonne omhoog naar de grijze lucht waar donkere wolken werden voortgejaagd door de wind. Tot overmaat van ramp begon het ook nog te regenen! Waarom juist nu? Had dat niet nog een paar minuten kunnen wachten tot zij in haar auto zat?

Ze liep gehaast over het trottoir naar haar auto, ondertussen aan de ritssluiting van haar tas trekkend om die open te krijgen zodat ze de map met papieren veilig kon opbergen. BB stelde het vast niet op prijs als deze documenten gekreukeld en gevlekt door de regen bij hem kwamen.

Een windvlaag stak plotseling op en rukte een paar van de belangrijke papieren uit haar hand.

‘Hé, verdorie! Blijf hier!’ schreeuwde ze geschrokken en ze holde de straat op achter de wegvliegende velletjes aan.

Het geluid van een auto. Krijsende remmen. De harde klap tegen haar benen en het gevoel alsof ze vloog.

Wat zal BB woest zijn dat ik te laat ben, was het laatste waaraan Yvonne dacht.

Stemmen die zacht met elkaar praatten. Te zacht om te kunnen verstaan. Er werd met iets geschoven, iets groots. Water dat stroomde. Kastdeuren en lades die open- en dichtgingen. Ze hoorde al die geluiden wel, maar kon ze niet goed plaatsen.

Opeens werd er getrokken aan haar lichaam. Warme handen op haar lijf, die haar leken te wassen. Ze werd gedraaid, iets verschoof onder haar billen, ze werd weer teruggelegd. Er werd met een natte doek over haar gezicht gewreven. Konden ze haar niet gewoon met rust laten? Ze wilde slapen. Het lukte haar echter niet om erop te reageren, te zeggen dat ze nog niet wakker wilde worden, dat ze weg moesten gaan.

Voetstappen die dichterbij kwamen. Een stem die ze al eerder had gehoord. Toch kon ze er geen gezicht bij bedenken.

‘Yvonne, hoe gaat het met je, meis? Je hebt bezoek vandaag,’ klonk de stem van een vrouw dicht bij haar oor. Het was een warme stem waarin muziek leek door te klinken.

Yvonne. Dat klonk vertrouwd. Was dat haar naam? Heette ze zo? Ze had hem vaker gehoord, dat was zeker.

‘Goedenavond, Conny. Hoe gaat het met haar?’ Iemand anders begon te praten. Een man.

Het geluid verplaatste zich naar haar bed toe. Deze stem riep een beeld bij haar op van een zwaargebouwde, oudere man met grijs haar en een roodbruine snor. Een diep en warm gevoel maakte zich van haar meester. Deze man moest veel voor haar betekenen, ook al had ze geen idee wie hij was.

Ze concentreerde zich op haar oogleden. Ze wilde zien wie er bij haar bed stond.

‘Nog steeds hetzelfde, meneer Staal. Nog geen enkel teken dat ze bijkomt uit de coma.’

Dat was de stem van Conny. Zo had de man haar toch genoemd?

Een warme adem streek langs haar wang, een lichte kus werd op haar voorhoofd gedrukt. De geur van aftershave drong in haar neus. Een bekende geur die bij de man hoorde. Nog meer beelden kwamen in haar naar boven. Een fiets, een brede rug waartegen ze haar hoofd liet rusten. Ze werd door hem op een pony getild. Hij hielp haar omhoog en troostte haar omdat ze was gevallen. Een kinderhand in een grote mannenhand.

Waarom hoorde ze hem wel en zag ze al die beelden, kon ze er zelfs een gezicht bij bedenken, maar weigerde haar lichaam haar te gehoorzamen?

Yvonne werd wakker van een andere stem. Jonger en die van een vrouw. Deze stem kwam haar ook bekend voor, maar dit keer had ze er geen beeld bij. De vrouw droeg een kruidige geur bij zich die ze wel lekker vond.

Het was een prettige stem. Prettig en warm en ze luisterde er graag naar. De vrouw vertelde iets, al leek ze niet te verwachten dat er iemand reageerde op hetgeen ze zei. Zat ze naast haar bed? Ze had ook niet de indruk dat er nog meer mensen in de kamer waren. Yvonne luisterde naar haar stem, ook al drongen de woorden niet echt tot haar door. De vrouw vertelde iets over een man op een boot. Er kwam ook een vrouw in het verhaal voor.

Na een tijdje zweeg de stem. Dat wilde Yvonne niet. Waarom ging ze niet verder met vertellen? Geschuif van een stoel. Iemand die bewoog. Het geluid van iets wat zacht werd dichtgeslagen. Een boek?

Blijf nou, vertel verder.

‘Conny! Conny, kom snel!’ riep de vrouw opeens. ‘Ze beweegt met haar hand!’

Haar hand? Had zij hem bewogen? Yvonne had er niet eens aan gedacht dat ze hem moest bewegen, ze wist niet hoe ze dat moest doen.

Snelle voetstappen die dichterbij kwamen en bij haar bed bleven staan. Een hand werd op haar arm gelegd. Dat was Conny.

Yvonne herkende haar aan de kokosachtige geur die haar altijd leek te omringen.

'Haar hand bewoog. Ik weet het zeker,' zei de vrouw weer. 'Het was maar heel even, maar hij bewoog echt!'

'Ik geloof je wel, Machteld. We zullen eens kijken.'

Haar ooglid werd omhooggetrokken en een fel licht scheen in haar oog. Yvonne probeerde te knipperen om het buiten te sluiten.

'Ze is wakker. Waarschuw de dokter.' De spanning klonk door in Conny's stem.

Het was een vreemde gewaarwording om het donkere gezicht zo dicht bij het hare te zien.

'Hallo, Yvonne. Ben je eindelijk wakker?' vroeg Conny op een lieve en zachte toon. 'Het is niet prettig dat ik je oog zo vasthoud, hè. Ik laat het nu los, probeer eens of je het zelf open kunt krijgen.'

Haar ooglid zakte dicht en het werd weer donker. Dat wilde Yvonne niet. Ze had lang genoeg geslapen. Ze wilde wakker zijn, zien wie er naast haar bed had gezeten en tegen haar had gepraat. Ze gaf het bevel door aan haar ogen en langzaam werd het weer licht.

De donkere vrouw glimlachte. 'Goed zo, meis, dat doe je heel goed. Ik ben trots op je.' Conny draaide zich om naar iemand die kennelijk de kamer was binnengekomen. 'Dokter, ze is wakker en ze reageert.'

'Mooi, laat me maar eens kijken.' Een oudere man met brede, borstelige wenkbrauwen kwam in beeld en boog zich over haar heen. 'Jongedame, kun je me horen?'

Yvonne knipperde met haar ogen, probeerde wel iets te zeggen, maar haar mond weigerde dienst. Dat commando kreeg ze niet voor elkaar.

'Knijp eens in mijn hand als je kunt.' Hij nam haar hand in de zijne en keek er aandachtig naar.

Yvonne concentreerde zich op haar hand en voelde zelfs dat er iets gebeurde.

'Mooi, dat doe je goed,' bromde de man tevreden. 'En je andere hand?'

Yvonne had niet de indruk dat daarmee iets gebeurde, maar de man leek tevreden te zijn en knikte.

Conny keek glimlachend aan de andere kant van het bed op haar neer. De vrouw had een rond en donkerbruin gezicht. Het wit van haar ogen accentueerde de donkere pupillen. Het zwarte, kroezende haar was strak naar achteren getrokken.

Yvonne zocht met haar ogen de kamer af, voor zover haar blikveld reikte, zoekend naar de vrouw met de aardige stem die haar dat verhaal over het stel op de boot had verteld.

'We gaan nog wat testen met je doen, jongedame.' De dokter ging in haar gezichtsveld staan en ging met een lampje voor haar ogen op en neer.

Dat wilde ze niet. Niet weer dat vervelende licht. Het lukte Yvonne haar hoofd iets opzij te draaien, weg van het licht. Nu zag ze ook de rest van de kamer. Witte muren zonder enige versiering, lichtgrijze gordijnen bij haar bed. Voorzichtig draaide ze verder met haar hoofd. Het kostte haar veel energie en even sloot ze haar ogen weer.

'Dat ziet er goed uit. Ik denk wel dat het goed komt met deze jongedame,' bromde de arts.

Dat was het laatste wat ze hoorde.

'Yvonne. Vonnie. Ben je wakker? Kun je me horen?'

Yvonne opende haar ogen en richtte haar blik op de man die naast haar bed stond. Hij keek haar met een stralende glimlach aan.

'Papa.' Haar stem klonk schor als van een krassende kraai, alsof hij lange tijd niet was gebruikt. Ze kon zich in ieder geval weer verstaanbaar maken, dat was al heel wat.

'Vonnie, meisje, je bent echt weer terug bij ons.' Hij boog zich over haar heen en drukte een kus op haar voorhoofd. Een traan verscheen in zijn oog en vlug wendde hij zijn hoofd af. 'Je hebt ons wel laten schrikken. Weet je hoelang je in coma hebt gelegen?'

Yvonne keek hem niet-begrijpend aan.

'Je hebt een ongeluk gehad en daardoor ben je in coma geraakt,' ging hij verder.

Van een ongeluk herinnerde Yvonne zich niets. Ze wist inmiddels dat ze in een ziekenhuis lag. De namen van de mensen die haar bezochten bleven steeds beter hangen. Haar geheugen was een zeef, maar dokter Vierling zei dat ze zich daarover geen zorgen moest maken. Conny liet haar iedere dag opsommen wat ze wel wist en daar kwam steeds iets bij.

Vandaag was het woensdag. Ze heette Yvonne Staal en ze lag in het ziekenhuis. De man die nu naast haar bed stond, was Ad Staal. Haar moeder was een paar jaar geleden overleden. Haar vriend, Ron Huijskens, kwam ook een aantal keer per week op bezoek voor zover zijn werk dat toeliet. Wat hij precies deed, wist ze niet precies – iets met computers – maar hij had het er druk mee zodat hij niet iedere dag langs kon komen.

Machteld Klavier was een collega en zij was degene die haar vaak had voorgelezen. Het was haar stem geweest die Yvonne had gewekt.

Over de oorzaak van het ongeluk had ze nog niets gehoord. Wel zat haar linkerarm in het gips en staken er uit haar linkerbeen pennen die de botten op hun plaats moesten houden. Dat was de reden dat ze nog altijd hier was en het bed niet mocht verlaten.

Conny was in haar kamer bezig. De verpleegster leek er altijd te zijn. En als zij er niet was, nam Marjon haar taak over.

'Meneer Staal, daar praten we nog niet over,' waarschuwde Conny hem met een glimlach rond haar mond. 'Yvonne moet zich erop concentreren steeds wat langer wakker te blijven en langzaam alles weer te kunnen gebruiken. Daar heeft ze al haar energie voor nodig, dus we mogen haar niet te veel vermoeien met dingen die er op dit moment nog niet toe doen.' Ze klopte Yvonne zachtjes op haar hand. 'Lust je nog wat sap, meis?'

Yvonne bewoog haar hoofd ten teken dat ze wel wat wilde drinken.

'Iedere dag gaat het steeds een stukje beter, hè Yvonne?'

Yvonne lag al vijf weken in het ziekenhuis, ruim drie weken daarvan in coma. Vanwege de zware verwondingen die ze door een aanrijding had opgelopen, was ze al die tijd hier gebleven. Giste-

ren had dokter Vierling haar verteld dat ze over een poosje ergens anders heen zou gaan. Hier was ze uitbehandeld, ze zou in een revalidatiecentrum verder gaan werken aan haar herstel. Daar zou ze weer leren lopen en moest ze haar linkerarm en -hand sterker maken.

Het liefst ging Yvonne naar huis als ze uit het ziekenhuis werd ontslagen, maar dokter Vierling had haar gewezen op de voordelen van een intern verblijf bij een revalidatiecentrum. Geen ingrijpende aanpassingen in huis en niet dagelijks heen en weer rijden, wat toch weer een belasting voor haar, maar zeker ook voor haar familie zou zijn. Intern was volgens hem beter en leidde tot een sneller herstel.

Het trainen en prikkelen van haar geheugen ging dagelijks met kleine stapjes vooruit. Daarnaast kreeg ze fysiotherapie aan bed om haar spieren weer wat sterker te maken, voor zover dat mogelijk was met het gips en de pinnen die haar op bed hielden. Over een paar dagen zou ze voor de tweede keer aan haar been worden geopereerd. Dan werden de uitwendige pinnen verwijderd en kreeg ze een speciale brace aan zodat ze eindelijk uit bed kon.

Yvonne zag ertegen op om hier weg te gaan. Het personeel was vertrouwd en wist precies wat ze nodig had en wat ze bedoelde als ze niet snel genoeg op een woord kon komen. Ze had nog steeds moeite met nieuwe gezichten en indrukken. Als het te druk was om haar heen, kreeg ze hoofdpijn. Ook al verzekerde Conny haar dat het over een poosje vast minder zou worden en dat ze steeds beter uit haar woorden kon komen, het bleef een onprettige gedachte dat ze deze veilige haven moest verlaten.

Bovendien vond ze het doodeng dat ze opnieuw moest leren lopen en dat haar arm ook niet deed wat ze wilde. Met het herstel van haar geheugen kwam ook het besef dat haar leven voorgoed was veranderd door die aanrijding.

Van het ongeluk zelf kon Yvonne zich nog altijd niets herinneren. Haar was verteld dat een wagen haar had aangereden op het moment dat zij de straat op rende. Ze had nog geluk gehad dat hij niet hard had gereden omdat hij al aan het afremmen was om ergens te parkeren. Als er al van schuld sprake was, dan was

het die van haarzelf, had Yvonne begrepen. Ze zou tussen twee geparkeerde busjes plotseling tevoorschijn zijn gekomen. De bestuurder van die auto had haar eenvoudig niet meer kunnen ontwijken.

Omdat Yvonne niet veel meer te doen had in bed, had ze uren de tijd om over dat alles na te kunnen denken. Ron had haar verzekerd dat ze zich over geld en haar toekomst geen zorgen hoefde te maken. Degene die haar had aangereden, draaide op voor een deel van de kosten, althans, zijn verzekering, en voor de kosten die nog volgden vanwege mogelijke beperkingen. Ze moest denken aan eventuele aanpassingen in huis, misschien zelfs een andere auto, had Ron gezegd.

Yvonne wilde nog niet denken aan de toekomst, daar werd ze ook een beetje bang van als ze dat wel deed. Aanpassingen, een andere auto. Dat was nog zo ver weg. Voorlopig was ze nog niet thuis.

In die anderhalve week dat ze nu echt wakker was, had Yvonne heel wat bezoek aan haar bed voorbij zien gaan. Familie, collega's, vrienden. Lang niet van iedereen wist ze zich de naam nog te herinneren, gezichten, stemmen en geuren bleven beter hangen. Om de een of andere reden was haar geurbeleving sterker geworden. Misschien had dat te maken met de periode dat ze half in coma was geweest en de enige zintuigen die ze kon gebruiken haar oren en neus waren.

Yvonne was inmiddels naar een andere kamer verhuisd met drie kamergenoten. Gezellig, nu kon ze met andere mensen praten, wat ook weer goed was om die vaardigheden te verbeteren, maar van enige privacy was geen sprake meer. Ze miste de aanrakingen van Ron. Zijn nabijheid, strelingen, liefkozingen. Lieve woordjes die hij in haar oor had gefluisterd. Dat alles moest ze nu al weken missen. Het bleef nu bij een kusje op haar wang of haar voorhoofd, een aai over haar wang en een voorzichtig klopje op haar arm.

Ze zag er ook niet uit. Yvonne was die eerste keer dat ze in een spiegel keek hevig geschrokken van haar eigen aanblik, al waren de meeste blauwe plekken in haar gezicht nu bijna helemaal vervaagd. De kale plek op haar hoofd, waar een flinke wond gehecht

had moeten worden, werd bedekt door haar lange, blonde haren. Maar hij zat er wel. Zij wist het, en als ze er niet op bedacht was dat haar haren eroverheen vielen, was hij duidelijk zichtbaar. Die plek was nu niet meer helemaal kaal, er groeiden alweer wat korte haartjes rond de randen van de wond, een smalle, kale streep zou er altijd blijven. Een zichtbaar teken van wat haar was overkomen. Een van de vele op haar lichaam.

Zou Ron het heel erg vinden dat ze zo getekend was door het ongeluk? Had hij daar moeite mee? Ron was een knappe man om te zien met zijn blonde haar, blauwe ogen en sportieve gestalte. Hij zag er graag goedverzorgd en vlot uit. Ze hadden samen altijd een mooi stel gevormd. Dat had Yvonne met eigen ogen op de foto's gezien die hij haar had laten zien. Daarop was zij heel wat knapper geweest dan nu.

Ron had haar verteld dat ze elkaar al sinds haar achttiende kenden. Hij had in dezelfde stad gestudeerd. Allebei hadden ze er op kamers gezeten. Ron had aan het einde van zijn studie gestaan, Yvonne aan het begin. Nadat hij was afgestudeerd, een goede baan vond en een grotere woning kreeg, waren ze daar gaan samenwonen, amper een jaar na hun eerste kennismaking. Ze waren inmiddels al negen jaar samen.

Ze hield van hem, dat voelde Yvonne goed genoeg. Jammer dat hij zo weinig tijd voor haar had.

Fysiek herstelt ze van haar verwondingen, maar verder ligt ze totaal overhoop

Na een ernstig ongeval raakt Yvonne in coma. Als ze eindelijk weer naar huis mag, verwacht ze dat haar vriend Ron daar net zo blij mee zal zijn als zij. Het tegendeel blijkt waar. Ron verafschuwt haar verwondingen en vindt het maar lastig dat ze zo hulpbehoevend is. Dan komt Yvonne erachter dat Ron een ander heeft. Ze gaat bij hem weg om haar leven zelf op te bouwen. Maar beschadigd en gekrenkt als ze is, is het geen gemakkelijke opgave om de schouders eronder te zetten.

Getekend is een aangrijpende en levensechte roman van José Vriens, die al jaren tot de meest gelezen familieromanauteurs van Nederland behoort. Haar boeken staan bekend om herkenbaarheid en vaart. De schrijfster is tevens voorzitter van het Valentijngenootschap.

'Ik was voortdurend benieuwd hoe het allemaal zou verlopen en heb deze roman in sneltreinvaart uitgelezen.'
– Boekenbijlage.nl over *Gestolen tijd*

ISBN 978-94 0190 862 7 NUR 340

9 789401 908627

Z&K

www.zomerenkeuning.nl